

alle andre Tilfælde, hvor Domstolene fælde en afgørende Dom, kan lade det bero ved den almindelige Regel om Flertallet. Jeg mener ligeledes med det ærede kongevalgte Medlem (Steffensen), som berørte denne Sag, at der vel kan være Tale om at gøre nogle Forandringer ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet, om Nævningernes frifindende Afgørelse skal være saa uafhængig af Domstolene, som den er efter Forslaget her og efter alle tidligere Forslag har været. Der kan og bør maaske optages den Tanke, som et af de mest demokratiske Lande i Europa, et republikansk Kanton i Svejts, har gennemført, at den retskyndige Formand bliver vejledende ogsaa inde i Juryværelset. Derved vilde man kunne komme til at undgaa de uendelig mange Misforstaaelser, som trods al udviklet Teknik — trods alt, hvad der besværer dette Lovforslag saa uhyre, og som maa besvære ethvert Jurylovforslag, hele Spørgsmaalstillingsvæsenet — idelig og idelig sker hos Nævningerne, fordi de ere uden en kyndig Vejledning. Jeg tror, at man ved at indføre denne Ordning i Virkeligheden atter nærmer sig mere til den engelske Juryproces'es Aand, medens man hidtil mest har holdt sig til dens Bogstav, uden at tage Hensyn til, at man er saa langt fra at opnaa det, der er opnaaet i England, hvor dette System gaar fortrinligt, hvor der ingen Misforstaaelser finde Sted, og hvor Nævningerne og Dommerne ere i den allerbedste Samklang med hinanden, det kan ikke opnaas ved alle disse Regler, naar Vejledningen skal stoppe ved Nævningedøren.

Jeg vil endnu kun ved Nævningerne berøre Spørgsmaalet om de politiske Lovovertrædelser, som den højtærede Justitsminister omtalte i Dag. Grunden, hvorfor jeg finder den Bestemmelse saa uheldig, som gaar ud paa, at politiske Handlinger ere de Handlinger, som have et politisk Maal, er, fordi den er ganske intetsigende. Man definerer det, der skal defineres, ved at gentage det, der skal defineres, man faar at vide, at det er Handlinger, der have et politisk Maal, men man faar ikke at vide, hvad politisk er. Det er rigtigt, som den ærede Minister bemærkede, at det kommer an paa Domstolene. Ja, det kommer an paa Domstolene og deres fornuftige Anvendelse af Bestemmelsen, men den givne Bestemmelse vejleder ikke en Smule, den kan derfor udmærket godt undværes.

Jeg vilde dernæst med Hensyn til et andet Hovedpunkt i Strafferetsplejen gøre

et Par Bemærkninger, særlig foranlediget ved en Bemærkning af det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen), at jeg i den ældre Kommission sammen med det nuværende ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Nellemann) og en tredje, som ogsaa var Medlem af den sidste Kommission, som Mindretal havde sluttet os til et Forslag, som nu er optaget her, nemlig, at under Forundersøgelsen skal den virkelige reelle Ledelse ikke være hos Dommeren, men hos Anklageren. Det er fuldstændig rigtigt, at jeg hørte til det Mindretal, som da tog Ordet derfor, men det var under ganske andre Forhold. Der var i det Forslag, som dette Mindretal stillede i den daværende Kommission, ikke Tale om at indrømme Forsvaret og et beskikket Forsvar en saadan Stilling, som der nu er her. Ser man hen til Begrundelsen af vort Forslag, saa er det udelukkende eller i første Række stillet af Hensyn til, at vi kun paa den Maade mente at kunne sikre den behørigte Kraft i Anklagen, i Modsætning til, hvad Forholdet er, naar Ansvar under Efterforskningen hvilede paa Anklageren og under Forundersøgelsen paa Dommeren. Det at opstille disse to Stadier kunde let medføre en Svækkelse i Anklagens Kraft. Som Forslaget nu foreligger, bliver dette aldeles ikke opnaaet. Anklagerens Kraft bliver svækket ved den Kamp, han paa en Tid, hvor der skal handles, maa føre ved de Forhandlinger frem og tilbage, ved de Indlæg og mundtlige Begrundelser, som han maa fremføre og som møder Modstand, kort sagt, ganske som under en Domsforhandling. Det er en saadan Svækkelse af hans Evne til at kunne udrette noget under Forundersøgelsen, at Forundersøgelsen under disse Forhold maa betragtes som et ganske unyttigt Led i Straffeprocessen, i Virkeligheden kun noget, der kan benyttes til Slutningsakt paa hele den Del, som gaar ud paa at finde Grundlaget for Anklagen, en Generalprøve paa Domshandlingen. Denne Generalprøve vil ingen fornuftig Anklager, saa snart han mærker, at det gaar saaledes til, indlade sig paa, og han er ikke pligtig til at indlade sig derpaa, idet Forundersøgelsen jo ganske er lagt i hans Haand. Han vil altsaa se at undgaa den. Det kan være udmærket godt — og det bemærkede ogsaa det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Octavius Hansen) — naar han har en anden Vej at gaa. Og den har han i den i hans Haand hvilende Efterforskning. Men saa maa denne Efterforskning ikke ogsaa være lammet paa